

De Ardennen in Wal(halla)lonië.

Als toeval bestaat, dan ben ik het dank verschuldigd. Het heeft mij ooit gebracht in de paradijselijke weidsheid van Franstalig België.

Tot dan toe was ik een Randstedeling die verloren uren file reed om opgejaagd van de ene kant van de stad naar de andere te geraken en voor wie België niet meer was dan het doorvoerland naar zuidelijker bestemmingen.

Een bewuste keuze is het niet geweest dat ik in Wallonië ging wonen, er een makelaarskantoor begon en onze kinderen er grootbracht.

Nu vraagt u zich wellicht af, beste lezer, hoe ik dan tot dat besluit ben gekomen. Laat ik u die details besparen, het houden op louter toeval en u alvast geruststellen : beter hadden wij het niet kunnen treffen.

Beroepsmatig rijd ik nog altijd veel : ons werkgebied beslaat immers het hele Waalse Gewest. Waardevolle uren leg ik af door onbewoonde gebieden tussen het ene dorpje en het volgende, altijd genietend van spectaculaire panorama's vanaf de ruige toppen van de Ardennen, van ijsvogels die scheren boven snelstromende beken, van het burlen van de herten in naaldwouden of van de glooiende graanakkers die de Condroz goud kleuren.

Niet enkel in de natuur kent Wallonië grote contrasten.

Wat te denken van de bouwstijlen in de Ardennen, die in eenzelfde dorp uiteenlopen van eenvoudige huisjes, houten chalets, tot grote carré hoeves, oude molens, kleine kastelen en alles wat daar tussen zit. Hoge flats bestaan daar niet en bijna elk huis, hoe modest ook heeft een flinke tuin.

Tegenover de schat aan plekken waar de tijd stilstaat en waar mensen wonen die door programmamakers van 'De Stoel' of 'Paradijsvogels' onontdekt zijn gebleven, staat de infrastructurele ontwikkeling.

Tegenwoordig zijn zelfs de kleinste dorpjes vlot bereikbaar. Het openbaar vervoer is goed geregeld en het provinciale wegennet sluit naadloos aan op uitvalswegen naar grotere steden. Wie rustig woont in een afgelegen Ardenner gehucht rijdt of spoort binnen een uurtje naar de winkel- en universiteitssteden Luik, Aken en Maastricht.

De tegenstelling is niet minder in de voertalen. Wallonië heeft er twee : Frans in de Ardennen en de Condroz en Duits in de Oostkantons. Vanwege het toenemende aantal Vlamingen dat zich in de Ardennen vestigt bieden meer en meer scholen Frans-Nederlandstalig onderwijs.

Een oude generatie Walen probeert zich nog krampachtig vast te houden aan ambtelijke vriendjespolitiek in een socialisme dat niet meer van deze tijd is. Maar de 'luie, profiterende en drinkende Waal die Vlaamstaligen weert' is zo goed als uitgestorven. De jongere generaties hebben met die vooroordelen succesvol komaf gemaakt. Zij staan voor een modern meertalig en transparant beleid.

De huidige generatie begrijpt dat toerisme voor de Ardennen de voornaamste bron van inkomsten is en daarmee het belang voor het behoud van haar rijkdom aan afwisselende landschappen en cultureel-historische erfgoederen.

De authenticiteit van de vele schilderachtige dorpjes blijft aldus bewaard, zij het intussen wel met supersnel internet waar alle huishoudens zich op kunnen aansluiten. Aantrekkelijke ontwikkelingen kortom, waardoor wonen of recreëren in de Ardennen voor velen een geprezen stukje walhalla op aarde is.

Eveline Belderbos

BLIM.BE makelaars, Comblain-au-Pont.